

[Thestrup.]

kan fremskyndes, og om den kgl. grønlandske handels budget ikke opfordrer til indskrænkning af dens virksomhed.

Med disse bemærkninger skal jeg tilsige mit partis medarbejde ved behandlingen af finanslovsforslaget.

Grethe Philip: Den samfundsøkonomiske problemstilling, vi står i i dag, er som så ofte før stærkt præget af vore vanskeligheder på det valutatiske område. Der forventes et underskud på vare- og tjenestebalancen i indeværende år på 1.200-1.500 mill. kr. og et underskud på muligvis ca. 1.000 mill. kr. for finansåret 1965-66. Det må være klart for alle, at selv om valuta-situationen til dels skyldes store og nyttige investeringer såvel inden for det private erhvervsliv som i den offentlige sektor, så er stillingen dog uholdbar på længere sigt. Samtidig har vi en beskæftigelse, der er så høj som nogen sinde. De sidste ledighedstal for november måned ligger for landet som helhed på ca. 1 pct., og spredningen i ledighedstallene er såvel geografisk som fagligt bemærkelsesværdigt ringe. Selv om ledigheden i Nordjylland og enkelte andre steder ligger noget højere end gennemsnittet, d. v. s. oppe på ca. 4-5 pct., kan vi dog med tilfredshed konstatere, at der ikke i øjeblikket er tale om arbejdsløshedsøer. Den høje beskæftigelse er i sig selv et gode, der ikke kan vurderes højt nok, ja, man kan vel betegne den som opfyldelsen af det vigtigste mål for den økonomiske politik, men høj beskæftigelse, høj aktivitet, gør det også lettere for os at sætte ind med sanerende midler over for vor valutasituation.

Ved tidligere lejligheder har man måttet nære betænkelighed ved at anvende forbrugsbegrænsning som et middel til at ned-sætte efterspørgslen efter fremmed valuta, fordi man frygtede, det kunne føre til arbejdsløshed. Nu er vi derimod i den situation, at vi ad finanspolitisk vej kan bremse forbruget og dermed efterspørgslen efter fremmed valuta, uden at det vil gå ud over beskæftigelsen, fordi industrieksportfagene må formodes at ville opsuge en eventuel ledig arbejdskraft.

Nationalbankdirektøren har for nylig udtalt sig meget pessimistisk om hele den økonomiske situation, medens det økono-

miske råds formandskab, de vise mænd, synes at se noget lysere på situationen. Men hvilken betragtning man nu end anlægger, er det ganske klart, at med forårets afsluttende overenskomstforhandlinger forude og det pres, der ligger i forskellige gruppers krav om fortsatte indkomstforøgelser, står vi i en meget alvorlig situation, der kræver, at vi her i folketinget griber ind med tilstrækkelig kraftige konjunkturregulerende midler, og dér er vi som sagt i den heldige situation, at finanspolitikken uden uheldige beskæftigelsesmæssige bivirkninger kan sættes ind som et effektivt og hurtigt virkende konjunkturpolitisk middel, hvis vi da ellers har mod og mandshjerte til at benytte os deraf.

Jeg vil gerne understrege, at vi i mit parti anser det for en forpligtelse at medvirke til, at finanspolitikken taget som en helhed tilrettelægges således, at den økonomiske balance sikres. Eller sagt med andre ord: vi mener, at det må være folketingets opgave at se til, at nettoresultatet af vor lovgivning vedrørende statens udgifter og indtægter giver et kasseoverskud, der er tilstrækkeligt til at skabe økonomisk ligevægt. Jeg stiller det så skarpt op, fordi det nok kan være fristende at føre en kortsigtet politik og kun lige sørge for dagen og vejen finanspolitisk set; men det er efter min mening ikke nok. Det må være vor, det må være hele folketingets opgave at se tingene i sammenhæng og lægge en plan, der sigter på mere langsigtede mål. Der er i Danmark en beklagelig tradition for, at vi griber for sent ind med de finanspolitiske virkemidler. Vor større viden om den økonomiske mekanisme burde gøre os mere interesseret i en hurtig reaktion, når den økonomiske udvikling er ved at gå i en gal retning.

Det ærede medlem hr. Poul Møller hævder, som allerede nævnt af det ærede medlem hr. Lysholt Hansen, i sit indlæg i Mandagsdebatten i går i Berlingske Tidende, at vi befinder os i en statsfinansiel krise, og henviser til, at staten mangler de 1.400-1.500 mill. kr., som skulle til for at skabe dækning for de stigende udgifter og for at få det overskud, som finansministeren anser for nødvendigt for at bremse en fortsat valutanedgang. Jeg er klar over, at VK-partierne godt kan lide at tale om krise,